

BILJEŠKE O GRČKIM NATPISIMA IZ DALMACIJE

PETAR LISIČAR

Krajem prošloga vijeka Brunšmid je skupno objavio u izdanju bečkoga univerziteta trideset i dva grčka natpisa iz Dalmacije, i to: natpis iz Lumbarde na Korčuli, šest natpisa iz Staroga Grada na Hvaru, dvadeset iz Visa, jedan iz Trogira, dva iz Splita i tri iz područja Solin—Kaštela. Natpis iz Lumbarde tu je prvi put publiciran. Ostale je Brunšmid sabrao iz ranijih sporadičnih i manje stručnih publikacija. Sve se to i danas citira prema Brunšmidu (*Die Inschriften und Münzen der griechischen Städte Dalmatiens*, Wien 1898). Tu se nalaze svi grčki javno-politički natpisi iz ovoga kraja, osim jednoga solinskog i jednoga starogradskog, na koje ćemo se osvrnuti prema odgovarajućim publikacijama. Tu je i nekoliko votivnih i nekoliko nadgrobnih natpisa starijeg doba. Osjeća se potreba za novom kompletnom publikacijom, u kojoj bi bili obuhvaćeni i grčki natpisi rimske epohe, koje Brunšmid nije (s malim iznimkama) uzeo u obzir. Svaki je od tih natpisa s nekoga gledišta važan i zanimljiv. Ovdje ćemo se posebno osvrnuti s nekoliko napomena na tri natpisa, i to na natpis iz Lumbarde, na natpis iz Solina iz doba Julijana Cezara i na nedavno objavljen natpis iz Staroga Grada.

O natpisu iz Lumbarde dali su magistralne studije Brunšmid, Dittenberger i Wilhelm. Mnogi su na temelju tih studija (odnosno dobro komentiranih publikacija) izvodili daljnje zaključke (potpisani u studiji *Crna Korkira*, str. 94—125, ib. literatura). Danas bismo rado revidirali kronotaksu toga natpisa. U *Crnoj Korkiri* na str. 106—108 upozorili smo da je Brunšmid o datiranju ovoga natpisa napisao samo dvije rečenice u kojima je samo ustvrdio da je natpis prema tipu slova iz četvrtoga vijeka: »Die Buchstaben, welche dem Schriftcharakter nach dem IV. Jahrhundert vor unserer Zeitrechnung angehören dürften, sind... gut erhalten« etc. (*Die Inschriften und Münzen*, 5, vidi i uvod, str. VI). Brunšmid nije dao nikakvu drugu dokumentaciju za takvo datiranje. Mi smo se (l. c.) ogradili navodeći da je četvrti vijek samo gornja kronološka granica. Svi koji su operirali lumbardskim natpisom primili su Brunšmidovo mišljenje o datiranju bez rezerve, pak smo stoga bili manje odlučni nego danas u oponiranju. Danas nismo usamljeni. Sve više se sumnja u Brunšmidovu postavku. Teško je zamisliti da bi Grci malo

poslije doseljenja na Issu osnovali drugu koloniju na Jadranu, i to onu o kojoj govori lumbardski natpis. Mi smatramo da nije presmi-ono postaviti pitanje da li su ISSAIOI samo Grei sa Isse-Visa. Brunšmid temelji kronotaksu lumbardskog natpisa i lumbardske kolonije na tipologiji slova. Pa i u okviru samog tog argumenta može se oponirati. Namjeravali smo analogijama sa datiranih grčkih natpisa iz Makedonije pokazati da bi se lumbardski natpis mogao datirati trećim vijekom. Rendić je spremio još opsežniju dokumentaciju u tom smislu. Datiranje lumbardskoga natpisa jednim vijekom manje izazvat će reviziju mnogih postavki o grčkoj kolonizaciji na Jadranu, datih od naših i stranih učenjaka.*

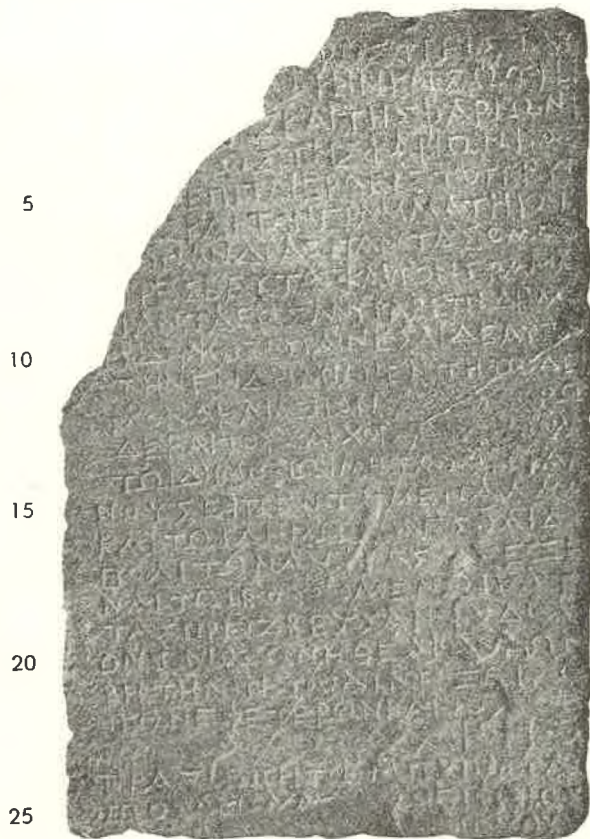
*

Grčki natpis iz Solina (fragmenti), koji govori o poslanstvu Isejaca upućenom Gaju Juliju Cezaru u Akvileju za konzulovanja Gneja Lentula Markelina i Lukija Markija Filipa (g. 56), objavili su Kubiček (tri fragmenta), Wilhelm, koji je ovdje doveo u vezu dva fragmenta koja je objavio Brunšmid, i Abramić, koji je dodao prvi uvodni fragment (nađen posljednji). Publikacije smo evidentirali u »Crnoj Korkiri«, str. 32—33, citirajući Rendićeve i Novakove priloge (dodati bibliografiji Rendićeve studiju u Brusinovu zborniku *Studi aquileiesi*, 67—76). Još traje diskusija o raznim pitanjima koja niču uz lakune oko cjelovitih i fragmentarnih imena na tom natpisu. Još uvijek je problem, kako da se dovedu u vezu matični salonitanski stanovnici, Isejci, Abramićevi [Ἰραγοῦρινοι] i Rendićevi [Ἰαδαστινοί] s osnovnim smislom natpisa. Navedeni (Trago)urinoi i (Ia)dastin(oi) spominju se sa Isejcima na fragmentu koji je objavio Brunšmid (*Inschriften und Münzen*, 33, B), koji po Wilhelmu ovdje spada. Abramić je bio malo rezerviran, Rendić je odlučno uz Wilhelma. Ako Wilhelm ima pravo, onda se moramo ograditi od Brunšmidova datiranja odgovarajućeg fragmenta, te povući naučne konsekvencije. Brunšmid, to je poznato, čita na fragmentu A (*Inschriften und Münzen*, 33) u trećem retku: Ἰαδαστινοῖς Αἴγυψοι i spominje okolnosti iz trećega vijeka, u kojima bi Isejci mogli imati navodno s Egiptom neke veze. To je odbačeno (Abramić, *Vjesnik* 1924, 7). Ali ne može se zaboraviti da je Brunšmid datirao trećim vijekom fragmente koji po Wilhelmu pripadaju natpisu iz doba Julija Cezara. Grešku u datiranju od dva vijeka napravio je Brunšmid, stručnjak, na čiju se riječ lumbardski natpis općenito proglasio kao spomenik četvrtoga vijeka, a iz koje se kronološke postavke mnogo toga zaključilo o Greima na Jadranu.

* Vidi: Duje Rendić-Miočević, »Zur Frage der Datierung des Psephisma aus Lumbarda«, *Archaeologia Iugoslavica*, VI-1965, 77-80 i tabla. Studiju smo dobili za vrijeme tiskanja našega članka.

Od grčkih natpisa u Dalmaciji danas je najinteresantniji starogradski, koji je (otkopan početkom ovoga vijeka) čekao na publiciranje oko šezdeset godina. Objavio ga je Louis Robert (*»Inscriptions hellénistiques de Dalmatie«, Hellenica-Requeil d'épigraphie, de numismatique et d'antiquités grecques, Volumes XI—XII, Paris 1960, Chapitre XXIV, pag. 505—541, Planches XV—XVI, 1—2*), a revidirao Jean Bousquet (*Bulletin de correspondance hellénique LXXXV, 1961 II, 589—600*). Mramorna ploča u koju je natpis uklesan, a koja se nalazi kod Dominikanaca u Starom Gradu na Hvaru, dio je stele kojoj nedostaje gornji-početni, donji-završni i oko polovina srednjega dijela. Srednji dio ploče slomljen je vertikalno, tako da od svakoga sačuvanog retka teksta imamo samo desnu polovinu (približno). Da bismo omogućili našim klasičnim filozozima koji ne mogu da dođu do spomenute publikacije da se približno upoznaju s tim natpisom, a u nadi da će neki pokušati da predlože koju novu dopunu, dajemo fotografiju koju smo posebno dobavili i uz nju prenosimo po Robertu transkripciju sačuvanoga teksta. Kao svoj prilog dajemo (pošto smo pregledali stelu u Starom Gradu) napomene samo o nekim pojedinostima natpisa u vezi s Robertovom interpretacijom. Smatrali bismo dovoljnim, ako bismo uspjeli pokazati da su Farani (ovdje gen. *Φαρίων*) i Parani (acc. *Παρῖους*) dvije grafije za ime istih jadranskih Grka na otoku Hvaru. Robert naime tvrdi da je u ovom natpisu dokumentirana odluka jadranskih Farana da pošalju poslanike egejskim Paranima da im u nekoj nevolji priteknu u pomoć.

Ovaj natpis (sl. 2) — zovimo ga po Robertu natpisom A — izdavač povezuje s natpisom CIG II, 1837 b = Brušmid, o. c., br. 4 (sl. 1) — zovimo ga po Robertu natpisom B. Pred tridesetak godina Robert je prikazao natpis, koji sada zove B, kao dekret egejskih Parana donesen u korist jadranskih Farana (*Bulletin de correspondance hellénique 1937, 489—513*). To su neki primili s velikim odobravanjem (Polaschek, PWRE, s. v. *Pharos col. 1864*), tako da je u novom korpusu grčkih natpisa ovaj natpis (B) stavljen među natpise egejskog Para (*Inscriptiones Graecae, T. XII, Suppl. 200, izašlo god. 1940*). Danas Robert smatra da je natpis A do retka 22 molba jadranskih Farana egejskim Paranima za neku pomoć; da je natpis A od retka 22 dalje početak dekreta egejskih Parana u vezi s molbom jadranskih Farana, a da je natpis B završetak dekreta egejskih Parana, koji, pošto su počastili farske poslanike u pritaneju, odlučuju da pošalju šest svojih (egejskih-parskih) poslanika u Delfe radi konzultacije o farskim pitanjima. Teško je sve to bez rezerve primiti.

.....
 . . . ἄνδ]ρας τρεῖς ταθ[τα
 . . . φυ]λακὴν καὶ σωτηρ[ίαν τῆς τε
 πόλεω]ς καὶ τῆς Φαρίων ἢ [τὴν συμμαχίαν? τῆς
 5 πόλ]εως τῆς Φαρίων. καλ[έσαι δὲ τοὺς πρυτά-
 νεις] ἐπὶ τὰ ἱερά εἰς τὸ πρυτ[ανεῖον τοὺς πρεσβευ-
 τὰ]ς καὶ τὸν γραμματῆ καὶ [ἐστιασαι μετ' αὐ-
 τῶ]ν ἄνδρας πάντας · ὁμό[σαι δὲ αὐτῶν τοὺς
 πρεσβευτάς καὶ τὸν γραμμ[ατῆ διαφυλάξαι
 10 πάντα ἕως ἂν παρεπιδημ[ῶσιν ἃ ἐψηφίσατο
 ὁ δή]μος. ἐπαινέσαι δὲ αὐτ[οὺς ὅτι πεποιήγεται
 τὴν ἐνδημίαν ἐν τῇ πόλε]ι τῇ Φαρίων εὐσχῆ-
 μονα καὶ ἀξίαν [ἀμφοτέ]ρω[ν τῶν πόλεων· θεῖναι
 δὲ καὶ τοὺς ἄρχον]τας τ[ῶν] γρά[μματα . . . ἐν
 τῶι δημοσίω· μετὰ [τοῦ] γραμ[ματέως . . . Ἄριστό-?
 15 νους εἶπεν τ[ῶ] μὲν ἄλλα [καθάπερ τῆ: βουλῆι
 καὶ τῶι δήμωι, ἐλέσθαι δὲ [νὸν ἐξ ἀπάντων τῶν
 πολιτῶν ἄνδρας ὡς ἕξ, ἐ[περωτήσοντας καὶ ἐξεῖ-
 ναι: τῶι βουλομένω· κατ[.
 20 τας πρεσβεῦσαι εἰς Δελ[φούς: ἐρωτᾶν δὲ τὸν θε-
 ὸν, τίη θεῶν ἢ θεᾶι θύων [ὁ Φαρίων δήμος ἀβλα-
 βῆ τὴν τε πόλιν ἕξει: κα[ὶ ἐνταῦθα καὶ τό-
 πων ἐρ' ἑτέρων καρπ[ῶ]σ[ε]ται
 Χρῆ: θ[εός.
 Πραξιπῆ πέμπειν πα[---]---
 25 πρὸς δυσμάς? [? πέμ.]πει: ψ[ι]λλ[ι]ος? [Ζεὺς? ---]---
 ὠμου

Sl. 1. Natpis iz Starigrada (Hvar), Zagreb, Arheološki muzej
(Brunšmid, Die Inschriften und Münzen, 4—5).

Fig. 1. Iscrizione di Starigrad (Hvar), Zagreb, Museo archeologico
(Brunšmid, Die Inschriften und Münzen, 4—5).

..... ΖΗΛΙΑ ἀπεστάλη
 ου τοῦ Σκουρίου

..... ητος καὶ ὁ δῆμος φι-
 τῇ πόλει τῇ Φαρίων
 5 ἡμῶν τὴν τε πόλιν
 υς νόμους καὶ χώρας ἡ-
 τῇ νήσῳ ἔδωκαν ἡμῖν
 ἀράκοντα καὶ τὴν συμμα-
 α φιλόνηρωπα ἐποίησαν
 10 μω ἀποστείλαι πρέσ-
 αίους τοὺς ἀνανε-
 υσαν ἡ[μί]ν συγγενει-
 ες τὸ [βο]η[θ]ῆσαι εἰς ἐπα-
 15 αθῶς ἄ[νρ] ἐκάστη τῶν
 ἀ]ναγράψαι [ε]ἰ τοῦ εἰσενε-
 λ θῆ ἡν καὶ ἀναθεῖναι
 πως καὶ τοῖς ἐπιγενομέ-
 ΗΝΑΙ (?) τῶν βοηθησάντων
 20 πρ]έσβεις Ἀθηναῖς Διονυσ[ε]-
 ου, Ἀντίπατρος Νικα.
 κα]ι τῷ δήμῳ Τέλεσις
 ὦν προεγράψαντο [οἱ]
 τῶν παρὰ Φαρίων δεδό-
 25 θαι αὐτοῖς ἐπὶ τὸν δῆμον
 γνώμην δὲ ξυμβάλλεσ-
 δ]ῆμον ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ
 περ]ὶ τούτου. Τέλεσις Δημο-
 α τὴν τῆς βουλῆς ἐπει-
 30 τῆς ἡμετέρας πόλεος
 γραμματῆ καὶ πρεσβευ-
 στιλον Πολυχάρμου, Ἀν-
 ἀπολογίσοντα τὰ περὶ
 τώματα καὶ παρακαλ[έ]-
 35 ες εἰς ἐπανόρθωσιν τῆς
 αἰρωῶμε, ἐπελυθόντες
 τε τὴν βουλὴν [καὶ τὸν]
 ὄθως τοῖς ἐν τοῖς [γράμ]-
 ις, σπουδῆς καὶ φιλοτι-
 40 π]ε[ρ]ὶ ε]ἰ τούτων δεδόχθαι
 Οφ ΣΟΥΣΑΙΤΗΤ ΗΜΑ

Sl. 2. Natpis u Starigradu (Hvar), kod starigradskih dominikanaca.
 Snimak iz fototeke Arheološkog muzeja u Splitu.

Fig. 2. Iscrizione di Starigrad (Hvar), presso i domenicani di stessa città.
 Fotografia dalla fototeca del Museo archeologico di Split.

Početne retke (od r. 3 dalje) natpisa »A« Robert dopunjuje ovako:

- Ἐπειδὴ Ῥωμαίων ἢ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος φι-
 5 λοὶ ὑπάρχοντες καὶ εὐνοῦς] τῆ πόλει τῆ Φαριών
 ἐκ προγόνων, ἀποδεδωκότες] ἡμῖν τὴν τε πόλιν
 καὶ] οὖς νόμους καὶ χώρας ἡ-
 10 τας ὑρήραχεν τῆ πόλει ἐν] τῆ νήσωι, ἔδωκαν ἡμῖν
 τεσσαράκοντα καὶ τὴν συμμα-
 χίαν καὶ φιλίαν καὶ τᾶλλα φιλόνηθρα ἐποίησαν
 10 κύρια δεδόχθαι τῶι δήμῳ ἀποστειλεῖν πρὸς-
 βεις πρὸς τοὺς οἰκιστάς] Παρίους καὶ τοὺς συν-
] αῖους τοὺς ἀνενη-
 15 ωσομένους τὴν προυπάρχουσαν ἡ[μῶν] συγγενει-
 αν καὶ παρακαλέσοντας εἰς τὸ [βο]η[θ]ῆσαι εἰς ἐπα-
 νόρθωσιν τῆς πόλεως ἡμῶν κατὰ τὸς ἀ[ν] (?) ἐκάστη τῶν
 πόλεων ἀ]ναγράψαι [δ]ὲ τοῦ εἰσενε-
 χθέντος δόγματος εἰς στήλην] λι[τ]θ[ε]ῖ[ν]ην καὶ ἀναθεῖναι
 εἰς τὴν ἀγορὰν? i t. d.]¹⁶

Robert smatra sigurnim da u trećem retku σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος može biti samo »senatus populusque Romanus«. Poznato je da se i u nekim grčkim polisima vijeće (redovno βουλῆ) naziva i σύγκλητος, npr. u Meliti: ἔδοξε τῆ συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Μελιταίων (C. I. G. 5752, Schwahnov primjer u PWRE., s. v. σύγκλητος). Ako je ovdje zaista riječ o rimskom senatu i narodu, prirodno je da se i smisao slijedećih rečenica i cijeloga teksta dovede s time u vezu. Tu su nabrojene brojne beneficije koje je taj σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος — po Robertu »rimski« — dao farskome polislu (redak 3—8). To treba da stoji u uzročnoj ili uopće u logičnoj vezi sa slijedećim tekstom. U tim okolnostima vrlo je čudan Robertov zaklju-

* Neke Bousquetove korekture (*Bulletin de correspondance hellénique*, 1. c.):

- 4 εὐνοί] τῆ πόλει
 5 ἀπό προγόνων, ἀπέδωκα]ν ἡμῖν
 6 ἡμῶν καὶ τοὺς πατρίους
 8 τὴν κάρπιον εἰς ἔτη τεσσαράκοντα
 9 γίαν ἀνενηώσαντο καὶ τᾶλλα
 10 το ἡμῖν δεδόχθαι: τῶι δήμῳ
 11 βευτάς ἀνδράς τρεῖς πρὸς] Παρίους
 12 γενεῖς τῆς πόλεως καὶ συμμαχούς
 15 κατὰ] ἕσον ἀν ἐκάστη τῶν.

čak: »... odlučio je narod (farski) da se pošalju poslanici Paranima i k Atenjanima, da traže pomoć za obnovu grada... te da se to zabilježi na kamenoj steli«. Zaključak je potekao iz okolnosti da se na ovom natpisu spominju Farani i Parani u gore citiranim oblicima, te u rečeničnom sintaktičkom položaju, koji takov zaključak omogućuje. Mišljenja smo da je Robertova interpretacija jedna od mogućih. Može se dopustiti i pretpostavka da je atlerniranje Π i Φ na ovom natpisu učinjeno nedosljednošću sastavljača ili pisara s obzirom na udomaćenost obiju formi imena antičkih Grka na otoku Hvaru. Takvu nam pretpostavku dozvoljava antička literarna tradicija. Poznata je Strabonova bilješka: *φάρος ἢ πρότερον Πάρος, Παρίων κτίσμα* (Strab. VII 315 cf. Steph. Byz., s. v. *Πάρος*, gdje je citiran Efor kao izvor). Svi grčki antički pisci nazivaju imenom Parioi Grke na jadranskom otoku Pharosu. Diodor, XV, 13—14, u podacima koje historičari tako često citiraju, Grke na otoku Pharosu naziva samo Paranima: .. *Πάριοι* --- *ἔκτισαν* --- *νῆσον τὴν ὀνομαζομένην φάρον* ---, i u opisu borbi sa starosjediocima: .. *Πάριοι μὲν τὴν φάρον οἰκίσαντες τοὺς προενοικοῦντας βαρβάρους* ... *εἶασαν* etc. (Diod. I. c.). Ime *φάριοι* (sa φ) bilježi se samo na natpisu: *φάριοι ἀπὸ Ἰαδασίνων καὶ συμμάχων τὰ ὄπλα* (CIG II 1837 = Brunšmid, o. c. br. 3) i na spomenutim natpisima, koje Robert označava sa A i B. Mogu se praviti razne pretpostavke, čak i ta da su *φάριοι* sa natpisa CIG II 1837b uopće stanovnici otoka Pharosa s Ilirima (usporedi- *Κορκυρηνοὶ* i *Μελιττηνοὶ*, App. *Illyr.*, 9). Spominjanje Farana i Parana na natpisu A može se epigrafski objasniti u Robertovu smislu, ali ne mora. Polovično sačuvani reci 11—12 u natpisu A ne omogućuju da se pouzdano utvrdi kome se šalju farski poslanici. Po Robertu: [*πρὸς τοὺς οἰκιστάς Παρίου καὶ τοὺς συν[γενεῖς τῆς πόλεως Ἀθη]ναίους*. Bousquet (I. c.) predlaže mjesto *Ἀθη]ναίους: συμ]μάχους*. Na mjestu navodne »jote« (u 12 r) vidljive su kose linije. Zato je pouzdanije: ... *XOYΣ*, možda: *ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ*. Radilo bi se o simahiji sa Rimljanima. Moguće su razne pretpostavke, npr. da je u izgubljenom dijelu osmoga retka navedeno koliko peletona neke zemlje (sto četrdeset ili više) dadoše Rimljani Faranima i njihovim susjedima, sustanovnicima (*συν...*) ili drugima na otoku. Moguće je da se šalju poslanici Farana i nekih drugih k Rimljanima, da sa njima reguliraju pitanja oko podjele ili razgraničenja posjeda. U retku 15 sq. imamo: *ἔσον ἂν ἐκάστη τῶν* [očito: *πόλεων*] ... Da bar imamo ovaj predikat! Dade se naslutiti da se radi o distingviranju prava dvaju gradova, farskog i njemu susjednog. Dadu se nazreti dvije grupe poslanika, po jedna za svaki grad (r. 20 sq.). To su pretpostavke, na kojima ne inzistiramo. Zbog toga se ne upuštamo u precizniju epigrafsku dokumentaciju ni u polemiku, bar ne na ovome mjestu, gdje želimo samo

donijeti sačuvani tekst s nekoliko popratnih napomena. Zahvalni smo uvaženom epigrafičaru što je publiciranjem ovoga natpisa omogućio da se počne diskutirati o tako interesantnom dokumentu koji je čekao preko šezdeset godina na prvu ediciju. Čini nam se da će biti najviše poteškoća oko prihvatanja hipoteze o egejskim Paranima. Mi uzimamo slobodu notarati da nam je vrlo teško vjerovati u bilo koju ulogu stanovnika siromašnog Arhilohovog otoka u poslovima koji se spominju u ovim natpisima (sl. 1—2). U pogledu zagrebačkog natpisa zadovoljavamo se minimumom historijskih realija koje je naveo Böckh.

P. Lisičar: OSSERVAZIONI SULLE ISCRIZIONI GRECHE IN DALMAZIA

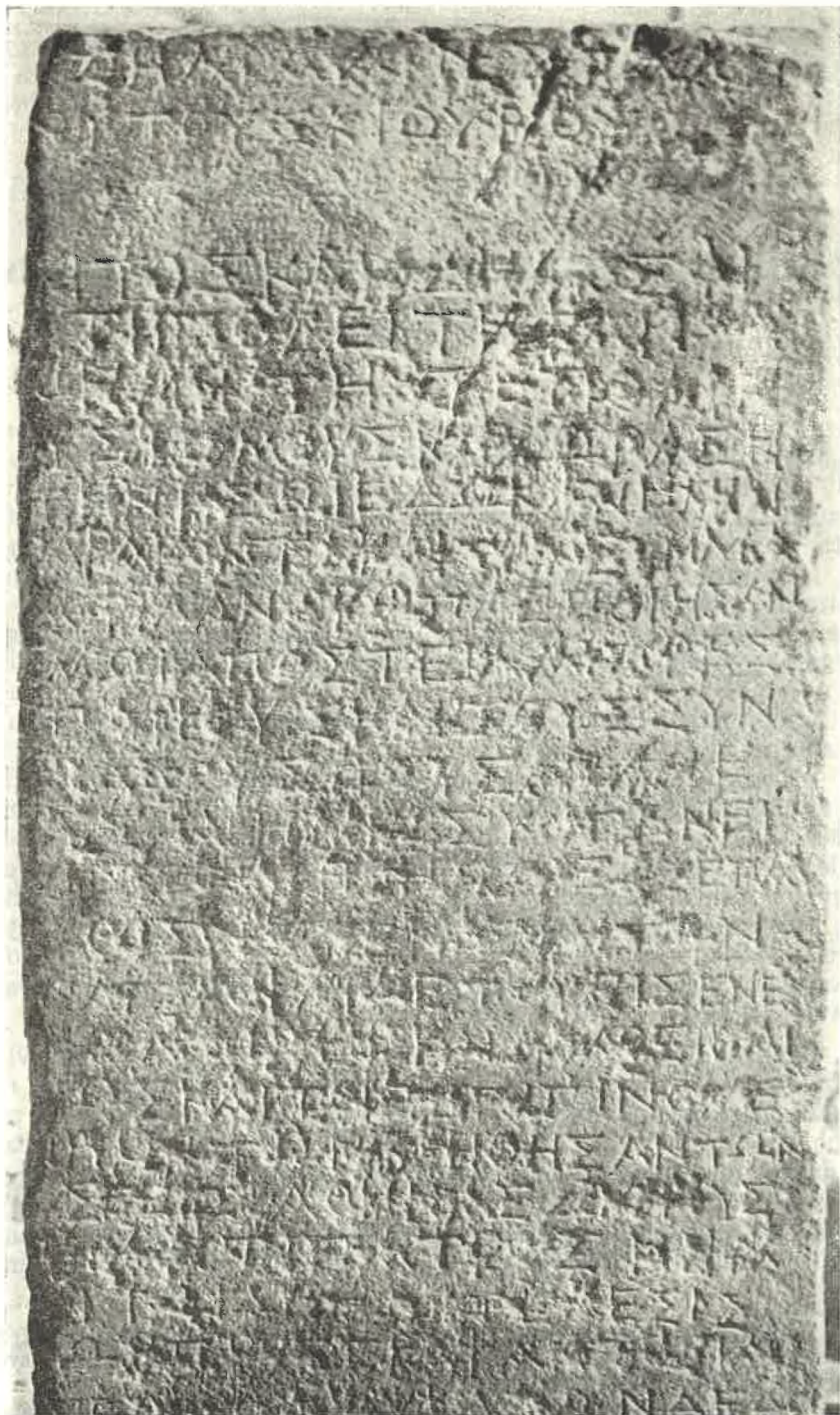
Riassunto

Fra le numerose iscrizioni antiche greche in Dalmazia, già pubblicate, tre sono tuttora oggetto di studio speciale perchè importantissime e purtroppo assai lacunose.

L'iscrizione di Lumbarda, pubblicata dal Brunšmid e studiata da molti, finora considerata secondo il Brunšmid come monumento epigrafico del quarto secolo precristiano, la consideriamo di un secolo più recente di quanto fosse finora datata.

L'iscrizione greca frammentaria di Salona, ben nota, un documento che risale al tempo di Giulio Cesare (Abramić, *Vjesnik arheol. hist. Dalm.* XLVIII 1924, 5 sq. con le referenze alle edizioni anteriori), viene qui menzionata in connessione con le questioni cronologico-epigrafiche.

L'iscrizione greca di Cittavecchia sull'isola di Lesina (Starigrad na Hvaru), pubblicata da L. Robert (*Hellenica*, vol. XI—XII, Paris 1960, 505—541), che oggi si trova presso i Dominicani di Cittavecchia, ci sembra documenti una supplica inviata da parte dei Pharioi = Parioi adriatici (forse insieme ai cittadini di una città vicina) ai Romani, forse a proposito del possesso delle terre. Non crediamo che si tratti, in nessun senso, né qui né nella CIG II, 1837, b, dei Parioi dell'Egeo, essendo $\Phi\acute{\alpha}\rho\iota\omicron\iota$ (qui gen. $\Phi\alpha\rho\iota\omega\nu$) e $\Pi\acute{\alpha}\rho\iota\omicron\iota$ (qui acc. $\Pi\alpha\rho\iota\omicron\upsilon\varsigma$) due grafie dello stesso nome dei Greci adriatici. Nel CIG II, 1837 b abbiamo un ΠΑ... enigmatico da supplire.

Sl. 3 Gornji dio natpisa sl. 2 (r. 1—24)
Fig. 3 Parte superiore d'iscrizione fig. 2 (v. 1—24)